

udsendte Konsuler eller Vicekonsuler, der skulle være forretningskyndige Mænd med fornødent Kendskab til Handels- og Sølovgivningen, og hvem det skal paahvile, ved Siden af at udføre alle ved et Konsulat forekommende Forretninger, særlig at varetage det danske Næringsvæsens Interesser og derom at indsende jævnlige Indberetninger. Endelig ophæver Loven den danske Skibsførere hidtil paahvilende Pligt til personlig at melde sig i det danske Konsulat, naar de anløbe Havne, hvor et saadant findes, og paalægger dem derimod at indsende en skriftlig Meddelelse til Konsulatet, indeholdende Oplysninger om Skibets Destination etc.

Forinden Loven af 14de April 1893 traadte i Kraft, betalte danske Handelskibe altsaa Konsulatafgift, naar de anløb en Havn, hvor der var ansat dansk Konsul eller Vicekonsul. Omendskønt de Ydelser, Skibene saaledes maatte præstere, vare urimelig høje; var der dog noget, som talte for denne Ordning, idet der svarede en Ydelse direkte til det Konsulat, med hvilket Skibet ved sin Anløben af den paagældende Havn traadte i Forbindelse, og der altsaa direkte betaltes for den Tjeneste, som Konsulatet ydede Skibet. Loven af 1893 omstødte imidlertid dette Princip og paalignede alle danske Skibe en fast aarlig Afgift til Konsulatvæsenet. Ved Fastsættelsen af denne Afgift gik man ud fra Nødvendigheden af ikke at formindske de Indtægter, som Statskassen havde af Konsulatafgifterne, idet i hvert Fald disse Indtægter maatte paaregnes at medgaa til de Udgifter, der paaførtes Statskassen i Henhold til Lovens øvrige Bestemmelser.

Disse Bestemmelser ændrede i meget betydelig Grad hele Konsulatinstitutionens Formaal. Medens den Omstændighed, at der hidtil var paalagt danske Skibe en bestemt Afgift, naar de anløb en Havn, hvor der fandtes dansk Konsulat, og medens hele den historiske Udvikling af Forholdet mellem Konsulaterne og Søfartsnæringen tydelig nok viser, at Meningen har været, at Konsulatinstitutionen i det væsentlige opretholdes i Skibsfartens Interesse, og at denne derfor betalte de Afgifter, den krævede, fastsætter Loven af 1893 udtrykkeligt, at Konsulerne særligt skulle *varetage det danske Næringsvæsens Interesser*, og idet den bestemmer, at der paa de vigtigste Handelspladser skal ansættes *udsendte* Konsuler, viser Loven yderligere, at dens Hensigt er at gennemføre en Ordning, der tilsigter Varetagelsen af det danske Næringsvæsens Interesser i Udlandet i Almindelighed. Det fremgaa da ogsaa klart nok af de Forhandlinger, der i Rigsdagen gik forud for Vedtagelsen af Loven af 1893, at man ønskede en Institution, der med Indsigt og Kraft kunde støtte vor Tids omfattende Bestræbelser for at bryde nye Baner for vort Lands forskellige Næringsveje, for at skabe nye Afsætningsomraader for dets Frembringelser. Derfor blev Loven af 1893 gennemført saavel i Landbrugets, Industriens, Handelens og andre Næringsvejes som i Skibsfartens Interesse.

Idet Lovgivningsmagten saaledes omstødte det historiske Grundlag, hvorpaa Konsulatvæsenets Ordning hidtil havde hvilet, idet den fastslog, at det ingensinde var Skibsfarten, der ene eller fortrinsvis havde Fordelene af Konsulatinstitutionen, burde den formentlig samtidig have foretaget en Ophævelse eller meget vidtgaende Nedsættelse af de Afgifter, Skibsfarten svarede til denne Institution. I det Øjeblik man erkender, at Forudsætningen for disse Afgifter — at det udelukkende eller overvejende er Skibsfarten, der har Fordelene af Konsulatinstitutionen, — ikke eksistere mere, i det Øjeblik man ved Emanationen af en Lov fastslaa Opgaver for denne Institution, der tydeligt nok stiller den i Næringslivets Tjeneste i Almindelighed, i det Øjeblik er det ikke konsekvent eller retfærdigt, med Hensyn til de Afgifter, der bære den, at blive staaende ved den gamle Ordning. Det maa erkendes, at Loven af 1893 er en naturlig Frugt af en Udvikling, der faktisk havde fundet Sted; den Brug, Skibene ved deres Anløb af fremmede Havne gjorde af Konsulerne, var Aar for Aar bleven ringere, og samtidig føltés der en stedse stærkere Trang til paa Udlandets vigtigere Handelspladser at faa ansat Repræsentanter for det danske Næringslivs Interesser. Loven af 1893 ramte derfor det rette, naar den løsnede de Baand med Hensyn til Skibsførernes Anmeldelsespligt hos Konsulerne, som hidtil fandtes, og naar den samtidig gennemførte den nye Ordning af selve Konsulatinstitutionen. Men det var et beklageligt Fejlsyn hos Lovgivningsmagten, at den ikke samtidig befriede Skibsfarten for de Afgifter, der ene søgte deres Berettigelse i den Ordning, man ophævede.

Det er en naturlig Følge af denne Konsulatvæsenets stedse formindskede Betydning for Søneringen, at der fra Skibsfartens Side i en lang Aarrække er frem-